

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2014. gada 17. jūlijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Brīvības, drošības un tiesiskuma telpa —
Direktīva 2003/109/EK — 2. pants, 4. panta 1. punkts, 7. panta 1. punkts un 13. pants —
Pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļauja — Piešķiršanas nosacījumi — Likumīga un nepārtraukta
uzturēšanās uzņemošajā dalībvalstī piecus gadus pirms pieteikuma par uzturēšanās atļaujas piešķiršanu
iesniegšanas — Persona, kam ir ģimenes saiknes ar pastāvīgu iedzīvotāju — Labvēlīgākas valsts tiesību
normas — Sekas

Lieta C-469/13

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunale di Verona*
(Itālija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2013. gada 27. augustā un kas Tiesā reģistrēts 2013. gada
30. augustā, tiesvedībā

Shamim Tahir

pret

Ministero dell'Interno ,

Questura di Verona .

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Ilešičs [*M. Ilešič*], tiesneši K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*],
A. O'Kifs [*A. Ó Caoimh*] (referents), K. Toadere [*C. Toader*] un E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*],

ģenerālvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretārs A. K. Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *G. Palatiello, avvocato dello Stato*,
- Vācijas valdības vārdā – *T. Henze* un *B. Beutler*, pārstāvji,
- Francijas valdības vārdā – *F.-X. Bréchet* un *D. Colas*, pārstāvji,
- Nīderlandes valdības vārdā – *M. Noort* un *M. Bulterman*, pārstāves,

* Tiesvedības valoda – itāļu.

— Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,

— Eiropas Komisijas vārdā – *M. Condou-Durande* un *A. Aresu*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklaušanās pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 2003. gada 25. novembra Direktīvas 2003/109/EK par to trešo valstu pilsoņu statusu, kuri ir kādas dalībvalsts pastāvīgie iedzīvotāji (OV 2004, L 16, 44. lpp.), kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 11. maija Direktīvu 2011/51/ES (OV L 132, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Direktīva 2003/109”), 7. panta 1. punktu un 13. pantu, ko lasa kopā ar tās 2. panta e) punktu un 4. panta 1. punktu.
- 2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *S. Tahir* un *Ministero dell’Interno* (Iekšlietu ministrija) un *Questura di Verona* (Veronas policijas prefektūra) par to, ka minētā prefektūra noraidījusi *S. Tahir* pieteikumu par pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļaujas izsniegšanu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 2003/109

- 3 Saskaņā ar Direktīvas 2003/109 preambulas 4. un 6. apsvērumu:

“(4) To trešo valstu pilsoņu integrācija, kas ir kādas dalībvalsts pastāvīgie iedzīvotāji, ir ekonomiskās un sociālās kohēzijas – Līgumā paredzētā Kopienas pamatmērķa – būtisks elements.

[..]

(6) Galvenajam kritērijam, lai iegūtu pastāvīgā iedzīvotāja statusu, būtu jābūt uzturēšanās ilgumam dalībvalsts teritorijā. Uzturēšanās laikam jābūt likumīgam un nepārtrauktam, lai pierādītu, ka persona ir nostiprinājusies valstī. Būtu jāparedz zināma elastība, lai varētu ņemt vērā apstākļus, kādos personai var būt uz laiku jāatstāj teritorija.”

- 4 Šīs direktīvas preambulas 17. apsvērumā ir noteikts:

“Pastāvīgā iedzīvotāja statusa iegūšanas nosacījumu saskaņošana veicina savstarpēju uzticību starp dalībvalstīm. Dažas dalībvalstis izdod atļaujas ar pastāvīgu vai neierobežotu derīguma termiņu ar nosacījumiem, kas ir labvēlīgāki par tiem, kurus paredz šī direktīva. Līgums neizslēdz iespēju piemērot labvēlīgākus valsts tiesību aktus. Tomēr šajā direktīvā jāparedz, ka atļaujas, kas izsniegtas ar labvēlīgākiem nosacījumiem, nepiešķir tiesības dzīvot citās dalībvalstīs.”

5 Minētās direktīvas 1. panta “Priekšmets” a) punktā ir noteikts:

“Šī direktīva paredz:

a) nosacījumus pastāvīgā iedzīvotāja statusa piešķiršanai un atsaukšanai, ko piešķir dalībvalsts attiecībā uz trešo valstu pilsoņiem, kuri likumīgi dzīvo tās teritorijā, un ar to saistītajām tiesībām;
[..]

[..].”

6 Šīs direktīvas 2. panta b), e) un g) punktā šīs direktīvas vajadzībām ir iekļautas šādas definīcijas:

“b) “pastāvīgais iedzīvotājs” ir jebkurš trešās valsts pilsonis ar pastāvīgā iedzīvotāja statusu, kā paredzēts 4. līdz 7. pantā;

[..]

e) “ģimenes locekļi” ir trešās valsts pilsoņi, kas dzīvo attiecīgajā dalībvalstī saskaņā ar Padomes Direktīvu 2003/86/EK (2003. gada 22. septembris) par tiesībām uz ģimenes atkalapvienošanos [OV L 251, 12. lpp.] [..];

[..]

g) “pastāvīgā iedzīvotāja [ES] uzturēšanās atļauja” ir uzturēšanās atļauja, ko izsniegusi attiecīgā dalībvalsts, personai iegūstot pastāvīgā iedzīvotāja statusu.”

7 Direktīvas 2003/109 3. pantā ir noteikta tās piemērošanas joma. Saskaņā ar šā panta 1. punktu minētā direktīva “attiecas uz trešo valstu pilsoņiem, kas likumīgi dzīvo dalībvalsts teritorijā”. Minētā panta 2. un 3. pantā ir attiecīgi precizēts, ka Direktīva 2003/109 neattiecas uz noteiktu kategoriju trešo valstu pilsoņiem un to piemēro, neierobežojot labvēlīgākus noteikumus noteiktos starptautiskajos līgumos.

8 Šīs direktīvas II nodaļa, kurā ietilpst 4.–13. pants, atteicas uz pastāvīgā iedzīvotāja statusa piešķiršanu dalībvalstī.

9 Minētās direktīvas 4. panta “Uzturēšanās ilgums” 1. punktā ir paredzēts:

“Dalībvalstis piešķir pastāvīgā iedzīvotāja statusu tiem trešo valstu pilsoņiem, kas likumīgi un nepārtraukti tās teritorijā nodzīvojuši piecus gadus tieši pirms attiecīgā pieteikuma iesniegšanas.”

10 Direktīvas 2003/109 5. panta “Nosacījumi pastāvīgā iedzīvotāja statusa iegūšanai” 1. punktā ir noteikts:

“Dalībvalstis pieprasa, lai trešo valstu pilsoņi sniedz pierādījumus par to, ka viņu rīcībā gan pašiem, gan atkarīgajiem ģimenes locekļiem ir:

a) stabili un pastāvīgi ienākumi, kas ir pietiekami, lai uzturētu sevi un savas ģimenes locekļus, neizmantojot attiecīgās dalībvalsts sociālās palīdzības sistēmu. Dalībvalstis novērtē minētos ienākumus atkarībā no to veida un pastāvīguma, un var ņemt vērā minimālo darba algu un pensiju līmeni pirms pieteikuma iesniegšanas par pastāvīgā iedzīvotāja statusa iegūšanu;

b) apdrošināšana slimības gadījumiem attiecībā uz visiem riskiem, ko parasti sedz pilsoņiem attiecīgajā dalībvalstī.”

- 11 Saskaņā ar šīs direktīvas 7. panta 1. punktu:

“Lai iegūtu pastāvīgā iedzīvotāja statusu, attiecīgais trešās valsts pilsonis iesniedz pieteikumu tās dalībvalsts kompetentajām iestādēm, kurā viņš/viņa dzīvo. Pieteikumam pievieno dokumentārus pierādījumus, kas jānosaka valsts tiesību aktos, ka viņš/viņa atbilst nosacījumiem, kuri izklāstīti 4. un 5. pantā, kā arī, ja vajadzīgs, derīgu ceļošanas dokumentu vai tā apliecinātu kopiju.

[..]”

- 12 Minētās direktīvas 8. panta “Pastāvīgā iedzīvotāja [ES] uzturēšanās atļauja” 2. un 4. punkts ir izteikts šādā redakcijā:

“2. Dalībvalstis pastāvīgajiem iedzīvotājiem izsniedz pastāvīgā iedzīvotāja [ES] uzturēšanās atļauju. Atļauja ir derīga vismaz piecus gadus; pēc derīguma termiņa beigām to automātiski atjauno, vajadzības gadījumā iesniedzot pieteikumu.

[..]

4. Ja dalībvalsts izsniedz pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļauju trešās valsts pilsonim, kuram tā piešķirusi starptautisko aizsardzību, minētās pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļaujas iedaļā “piezīmes” tā ieraksta šādu informāciju: “Starptautiskā aizsardzība, piešķirusi [dalībvalsts nosaukums] [datums].”

- 13 Direktīvas 2003/109 13. pantā “Labvēlīgāki valsts likumdošanas akti” ir paredzēts:

“Dažas dalībvalstis var izdot uzturēšanās atļaujas ar pastāvīgu vai neierobežotu derīguma termiņu ar nosacījumiem, kas ir labvēlīgāki kā tie, kurus paredz šī direktīva. Šādas uzturēšanās atļaujas nepiešķir uzturēšanās tiesības citās dalībvalstīs, kā paredzēts šīs direktīvas III nodaļā.”

- 14 Šīs direktīvas III nodaļas “Uzturēšanās citās dalībvalstīs” 14. panta 1. punktā ir noteikts:

“Pastāvīgais iedzīvotājs var iegūt tiesības dzīvot citu dalībvalstu teritorijā, kas tai nav piešķirušas pastāvīgi dzīvojošas personas statusu, uz laikposmu, kas ilgāks par trīs mēnešiem, ja tiek izpildīti šajā nodaļā izklāstītie nosacījumi.”

- 15 Minētās nodaļas 16. pants attiecas uz ģimenes locekļiem. Saskaņā ar tā 1. un 2. punktu:

“1. Ja pastāvīgais iedzīvotājs īsteno uzturēšanās tiesības otrajā dalībvalstī un ja ģimene tikusi izveidota pirmajā dalībvalstī, ģimenes locekļiem, kas atbilst Direktīvas 2003/86/EK 4. panta 1. punktā minētajiem nosacījumiem, ir atļauts pavadīt vai pievienoties pastāvīgajam iedzīvotājam.

2. Ja pastāvīgais iedzīvotājs īsteno uzturēšanās tiesības otrajā dalībvalstī un ja ģimene tikusi izveidota pirmajā dalībvalstī, ģimenes locekļiem, kas nav minēti Direktīvas 2003/86/EK 4. panta 1. punktā, var atļaut pavadīt vai pievienoties pastāvīgajam iedzīvotājam.”

Direktīva 2003/86

- 16 Saskaņā ar Direktīvas 2003/86 1. pantu tās mērķis “ir paredzēt nosacījumus ģimenes atkalapvienošanās tiesību īstenošanai attiecībā uz trešo valstu pilsoņiem, kas likumīgi uzturas dalībvalstu teritorijā”.

Itālijas tiesības

- 17 1998. gada 25. jūlija Leģislatīvā dekrēta Nr. 286 par konsolidētajiem noteikumiem attiecībā uz imigrāciju un ārzemnieka statusu (1998. gada 18. augusta *GURI* Nr. 139 kārtējais pielikums, turpmāk tekstā – “Leģislatīvais dekrēts Nr. 286/1998”), kas grozīts ar 2007. gada 8. janvāra Leģislatīvo dekrētu Nr. 3, ar ko piemēro Direktīvu 2003/109 par to trešo valstu pilsoņu statusu, kuri ir kādas dalībvalsts pastāvīgie iedzīvotāji (2007. gada 30. janvāra *GURI* Nr. 24), 9. panta 1. punktā ir noteikts:

“Ārvalstnieks, kuram vismaz piecus gadus ir bijusi derīga uzturēšanās atļauja un kurš pierāda, ka viņam ir ienākumi, kas nav mazāki par ikgadējā sociālā pabalsta apmēru, un – gadījumā, ja pieteikums attiecas uz ģimenes locekļiem, – pietiekami ienākumi [...] un piemērots mājoklis, kas atbilst [attiecīgajās valsts tiesību normās paredzētajiem] minimālajiem nosacījumiem, var lūgt policijas priekšnieku izsniegt viņam un viņa ģimenes locekļiem pastāvīgās uzturēšanās [ES] atļauju atbilstoši 29. panta 1. punktā noteiktajam.”

- 18 Leģislatīvā dekrēta 286/1998 29. panta 1. punkta a) apakšpunktā ir paredzēts:

“Ārvalstnieks var lūgt atkalapvienošanos attiecībā uz šādiem ģimenes locekļiem:

a) laulāto, no kura viņš nav likumīgi šķīries un kas nav jaunāks par astoņpadsmit gadiem [...]”

- 19 Republikas prezidenta 1999. gada 31. augusta Dekrēta Nr. 394/1999 par konsolidēto noteikumu attiecībā uz imigrāciju un ārzemnieka statusu īstenošanas noteikumiem 16. panta “Uzturēšanās atļaujas pieteikums” 1.–4. punktā atbilstoši Leģislatīvā dekrēta Nr. [286/1998] (1999. gada 3. novembra *GURI* Nr. 190 kārtējais pielikums), kas grozīts ar Republikas prezidenta 2004. gada 18. oktobra Dekrētu Nr. 334 par grozījumiem un papildinājumiem 1999. gada 31. augusta Dekrētā Nr. 394 imigrācijas jomā (2005. gada 10. februāra *GURI* Nr. 17 kārtējais pielikums), 1. panta 6. pantam ir paredzēts:

“1. Lai varētu saņemt [Leģislatīvā dekrēta Nr. 286/1998] 9. pantā paredzēto uzturēšanās atļauju, ieinteresētajai personai ir jāiesniedz rakstveida pieteikums, izmantojot veidlapu, kas atbilst tai, kura ir apstiprināta ar [Iekšlietu ministrijas] dekrētu.

2. Savā pieteikumā, kas ir jāiesniedz tās vietas policijas iecirknī, kur ārvalstnieks dzīvo, ir jānorāda:

- a) pilnīgi personas dati;
- b) vieta vai vietas Itālijā, kur ieinteresētā persona ir uzturējusies pēdējos piecus gadus;
- c) dzīvesvietas adrese;
- d) ienākumu avoti [...],

[...].

4. Neskarot konsolidēto noteikumu 9. panta 2. punktu un 30. panta 4. punktu, gadījumā, ja pieteikums attiecas uz ģimenes locekļiem atbilstoši dekrēta 9. panta 1. punktam un konsolidēto noteikumu 29. panta 1. punkta *b-bis* apakšpunktam, šī panta 2. punktā minētās ziņas un 3. punktā minētie dokumenti ir jāiesniedz arī par laulāto un nepilngadīgajiem bērniem, kuri ar viņiem dzīvo kopā un attiecībā uz kuriem arī ir pieprasīts izsniegt uzturēšanās atļauju, un ir jāiesniedz apliecinājoši dokumenti par:

- a) laulātā vai nepilngadīga bērna statusu [...];
- b) mājokļa pieejamību [...];

c) ienākumiem [...], ņemot vērā to kopā dzīvojošo ģimenes locekļu ienākumus, kas nav apgādājami.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 20 2012. gada 28. februārī Pakistānas pilsonē *S. Tahir* iesniedza *Questura di Verona* pieteikumu par pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļaujas izsniegšanu kā Pakistānas pilsoņa *Tahir Saeed* laulātajai. Pēdējai minētajai personai ir izsniegta šāda uzturēšanās atļauja.
- 21 *Questura di Verona* minēto pieteikumu noraidīja, pamatojoties uz to, ka *S. Tahir* Itālijā bija uzturējies tikai kopš 2010. gada 15. marta atbilstoši ieceļošanas vīzai ģimenes atkalapvienošanās nolūkā, kas tai ļāva pievienoties laulātajam, un tādējādi viņa neatbilda Leģislatīvā dekrēta Nr. 286/1998 9. pantā paredzētajam nosacījumam, ka viņai ir jābūt derīgai uzturēšanās atļaujai vismaz piecus gadus.
- 22 *S. Tahir* vērsās *Tribunale di Verona* [Veronas tiesā], lai panāktu šā noraidošā lēmuma atcelšanu. Atsaucoties uz Itālijas tiesību aktiem, viņa apgalvoja, ka viņai ir tiesības uz pastāvīgo ES uzturēšanās atļauju, jo ir *Tahir Saeed* ģimenes locekle un viņam jau ir pastāvīgā iedzīvotāja statuss Itālijā, un ka tādēļ uz viņu minētais nosacījums neattiecoties. *S. Tahir* tostarp apgalvo, ka Leģislatīvā dekrēta Nr. 286/1998 9. panta interpretācija ir pamatota ar Direktīvas 2003/109 13. pantu. Proti, šajā 9. pantā esot paredzēts labvēlīgāks pasākums nekā Direktīvā 2003/109 noteiktais, un tādēļ pastāvīgā iedzīvotāja ģimenes loceklim nav jāatbilst nosacījumam par likumīgu un nepārtrauktu uzturēšanos Itālijā piecu gadu laikā.
- 23 *Questura di Verona* apgalvo, ka 9. pantā paredzētais nosacījums par uzturēšanos ir obligāts nosacījums pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļaujas saņemšanai, jo tas ir paredzēts Direktīvas 2003/109 4. panta 1. punktā un attiecīgajā tiesību normā nav noteikta nekāda atkāpe šajā ziņā.
- 24 Iesniedzējtiesa savā lēmumā norāda, ka Leģislatīvā dekrēta Nr. 286/1998 9. panta 1. punkts ar noteiktiem nosacījumiem saistībā ar pietiekamiem ienākumiem un atbilstošu mājokli attiecina iespēju izsniegt pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļauju arī uz trešo valstu pilsoņiem, kas jau ir saņēmuši šādu atļauju, ģimenes locekļiem. Šajā nolūkā prasība uzturēties piecus gadus attiecas tikai uz šo pilsoniem, nevis uz viņu ģimenes locekļiem. Turklāt šāda interpretācija esot apstiprināta arī noteiktos valsts tiesu spriedumos. Iesniedzējtiesai rodas jautājums, vai šī tiesību norma nav pretrunā Direktīvai 2003/109, ciktāl no šīs direktīvas izriet, ka, lai iegūtu šādu atļauju, šīs atļaujas pieteikuma iesniedzējam ir ilgstoši jādzīvo attiecīgajā dalībvalstī.
- 25 Šādos apstākļos *Tribunale di Verona* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai Direktīvas 2003/109 7. panta 1. punkts ir interpretējams tādējādi, ka nosacījumu par likumīgu un nepārtrauktu piecus gadus ilgu uzturēšanos dalībvalstī, kurš ir paredzēts Direktīvas [2003/109] 4. panta 1. punktā un kura izpilde ir jāpierāda ar apliecinātajiem dokumentiem, iesniedzot pieteikumu [pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļaujas] iegūšanai, var izpildīt arī persona, kas nav tā, kura iesniedz pieteikumu un kura ir tās ģimenes locekle Direktīvas [2003/109] 2. panta e) punkta nozīmē?
- 2) Vai Direktīvas 2003/109 13. panta pirmais teikums ir interpretējams tādējādi, ka par labvēlīgāku nosacījumu, ar kādu dalībvalstis var izsniegt pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļaujas ar pastāvīgu vai neierobežotu derīguma termiņu, ir atzīstams arī tāds, kurš ir uzskatāms par priekšnosacījumu pastāvīgā iedzīvotāja statusa piešķiršanai un atbilstoši kuram var uzskatīt, ka nosacījumu [pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļaujas] piešķiršanai, proti, par likumīgu un nepārtrauktu piecus gadus ilgu uzturēšanos attiecīgajā valstī, kas ir paredzēts šīs direktīvas

4. panta 1. punktā un ko ir izpildījusi persona, kura jau ir ieguvusi pastāvīgā iedzīvotāja statusu, ir izpildījuši arī viņas ģimenes locekļi atbilstoši Direktīvas [2003/109] 2. panta e) punktam, neatkarīgi no pēdējo minēto uzturēšanās ilguma tās dalībvalsts teritorijā, kurā ir iesniegts pieteikums?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

- 26 Ar savu pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2003/109 7. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka personas, kas jau ir ieguvusi pastāvīgā iedzīvotāja statusu, ģimenes loceklis, kā tas definēts šīs direktīvas 2. panta e) punktā, var tikt atbrīvots no pienākuma izpildīt minētās direktīvas 4. panta 1. punktā paredzēto nosacījumu, atbilstoši kuram, lai iegūtu šādu statusu, trešās valsts pilsonim tieši pirms šā pieteikuma iesniegšanas ir likumīgi un nepārtraukti jānodzīvo attiecīgajā dalībvalstī pieci gadi.
- 27 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Tiesa jau ir nospriedusi, ka ar Direktīvu 2003/109 izveidotā sistēma skaidri norāda uz to, ka pastāvīgā iedzīvotāja statusa iegūšana saskaņā ar šo direktīvu ir pakļauta speciālai procedūrai un arī pienākumam izpildīt šīs direktīvas II nodaļā precizētos nosacījumus (spriedums *Kamberaj*, C-571/10, EU:C:2012:233, 66. punkts).
- 28 Tādējādi Tiesa ir norādījusi, ka Direktīvas 2003/109 4. pantā ir paredzēts, ka dalībvalstis pastāvīgā iedzīvotāja statusu piešķir tikai tiem trešo valstu pilsoņiem, kas likumīgi un nepārtraukti tās teritorijā nodzīvojuši piecus gadus tieši pirms attiecīgā pieteikuma iesniegšanas. Šīs direktīvas 5. pantā šī statusa iegūšana ir pakļauta pierādījumiem, ka trešās valsts pilsonim, kurš lūdz šī statusa piešķiršanu, ir pietiekami līdzekļi, kā arī veselības apdrošināšana. Visbeidzot šīs pašas direktīvas 7. pantā ir precizētas procesuālās prasības minētā statusa iegūšanai (spriedums *Kamberaj*, EU:C:2012:233, 67. punkts).
- 29 Tomēr nedz minētā 7. panta tekstā, nedz arī kādā citā Direktīvas 2003/109 tiesību normā nav ļauts uzskatīt, ka, lai iegūtu šajā direktīvā paredzēto pastāvīgā iedzīvotāja statusu, ģimenes loceklis šīs direktīvas 2. panta e) punkta izpratnē var tikt atbrīvots no pienākuma izpildīt nosacījumu par likumīgu un nepārtrauktu uzturēšanos attiecīgajā dalībvalstī piecus gadus pirms attiecīgā pieteikuma iesniegšanas.
- 30 Tieši otrādi, no Direktīvas 2003/109 4. un 7. panta, ko lasa, ņemot vērā šīs direktīvas preambulas 6. apsvērumu, izriet, ka minētais uzturēšanās nosacījums ir obligāts nosacījums pastāvīgā iedzīvotāja statusa piešķiršanai.
- 31 Proti, ir jānorāda, ka, pirmkārt, Direktīvas 2003/109 7. pantā ir skaidra atsauce uz šīs direktīvas 4. un 5. pantā uzskaitītajiem nosacījumiem. Līdz ar to pieteikumam, ko dalībvalsts kompetentajām iestādēm iesniedzis trešās valsts pilsonis, ir jāpievieno apliecinājoši dokumenti, kas pierāda, ka viņš atbilst šiem nosacījumiem un tāad – uzturēšanās nosacījumam. Otrkārt, minētās direktīvas preambulas 6. apsvērumā ir noteikts, ka galvenajam kritērijam, lai iegūtu pastāvīgā iedzīvotāja statusu, būtu jābūt uzturēšanās ilgumam dalībvalsts teritorijā. Šajā apsvērumā ir precizēts, ka ir jāuzturas likumīgi un nepārtraukti, lai tas liecinātu par personas nostiprināšanos valstī.
- 32 Tādējādi Tiesa jau ir konstatējusi, ko tostarp no Direktīvas 2003/109 preambulas 4. un 6. apsvēruma izriet, ka tās pamatmērķis ir dalībvalstīs uz pastāvīgu dzīvi apmetušos trešo valstu pilsoņu integrācija (šajā ziņā skat. spriedumu *Singh*, C-502/10, EU:C:2012:636, 45. punkts).

- 33 Tāpat Tiesa ir nospriedusi, kā arī norādīts Direktīvas 2003/109 4. panta 1. punktā un tās preambulas 6. apsvērumā, ka piecus gadus ilga likumīga un nepārtraukta uzturēšanās apliecina attiecīgās personas nostiprināšanos valstī un tādējādi šīs personas pastāvīgu apmešanos valstī (šajā ziņā skat. spriedumu *Singh*, EU:C:2012:636, 46. punkts).
- 34 Tādējādi ir jāsecina, ka Direktīvas 2003/109 4. panta 1. punktā paredzētais nosacījums par likumīgu un nepārtrauktu uzturēšanos attiecīgās dalībvalsts teritorijā piecus gadus tieši pirms attiecīgā pieteikuma iesniegšanas ir obligāts nosacījums šajā direktīvā paredzētā pastāvīgā iedzīvotāja statusa iegūšanai, un tādēļ trešās valsts pilsonis, pamatojoties uz šīs direktīvas 7. panta 1. punktu, var iesniegt pieteikumu, lai iegūtu šādu statusu, tikai tad, ja viņš pats atbilst šim nosacījumam.
- 35 Šajā lietā no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka prasītāja pamatlietā pieteikuma pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļaujas saņemšanai iesniegšanas brīdī Itālijas teritorijā bija uzturējusies mazāk nekā divus gadus. Līdz ar to nešķiet, ka šī prasītāja atbilstu Direktīvas 2003/109 4. panta 1. punktā paredzētajam nosacījumam, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.
- 36 Turklāt, protams, šajā direktīvā ir iekļauti noteikumi par ģimenes locekļu, kas definēti minētās direktīvas 2. panta e) punktā, uzturēšanās tiesībām. Tomēr šie noteikumi attiecas uz to trešo valstu pilsoņu ģimenes locekļu īpašo situāciju, kuriem ir pastāvīgā iedzīvotāja statuss pirmajā dalībvalstī un kuri īsteno savas tiesības uzturēties otrajā dalībvalstī. Tādējādi minētās direktīvas 16. pantā ir noteiktas tiesības un nosacījumi, atbilstoši kuriem šie ģimenes locekļi var pavadīt vai pievienoties minētajam pastāvīgajam iedzīvotājam šajā otrajā dalībvalstī.
- 37 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2003/109 4. panta 1. punkts un 7. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka personas, kas jau ir ieguvusi pastāvīgā iedzīvotāja statusu, ģimenes loceklis, kā tas definēts šīs direktīvas 2. panta e) punktā, nevar tikt atbrīvots no pienākuma izpildīt minētās direktīvas 4. panta 1. punktā paredzēto nosacījumu, atbilstoši kuram, lai iegūtu šādu statusu, trešās valsts pilsonim tieši pirms šā pieteikuma iesniegšanas ir likumīgi un nepārtraukti jānodzīvo attiecīgajā dalībvalstī pieci gadi.

Par otro jautājumu

- 38 Ar otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2003/109 13. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā dalībvalstij ir ļauts ar labvēlīgākiem nosacījumiem nekā šajā direktīvā paredzētie piešķirt ģimenes loceklim šīs direktīvas 2. panta e) punkta izpratnē pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļauju.
- 39 Šajā ziņā vispirms ir jāatzīst, ka iespēja šādam trešās valsts pilsonim saņemt uzturēšanās atļauju, neizpildot šīs direktīvas 4. panta 1. punktā paredzēto nosacījumu par likumīgu un nepārtrauktu uzturēšanos šajā dalībvalstī, var būt viena no minētās Direktīvas 2003/109 13. pantā paredzētajām iespējām ļaut dalībvalstīm piešķirt uzturēšanās atļaujas ar pastāvīgu un neierobežotu derīguma termiņu ar labvēlīgākiem nosacījumiem nekā šajā pašā direktīvā paredzētie.
- 40 Tomēr no Direktīvas 2003/109 preambulas 17. apsvēruma izriet, ka pastāvīgā iedzīvotāja statusa iegūšanas nosacījumu saskaņošana veicina savstarpēju uzticību starp dalībvalstīm. Šajā saistībā minētajā apsvērumā ir noteikts, ka uzturēšanās atļaujas ar pastāvīgu vai neierobežotu derīguma termiņu, kas izsniegtas ar nosacījumiem, kuri ir labvēlīgāki par tiem, kurus paredz šī direktīva, nepiešķir tiesības dzīvot citās dalībvalstīs.
- 41 Tādējādi, lai arī Direktīvas 2003/109 13. pantā dalībvalstīm ir paredzēta iepriekš minētā iespēja, atbilstoši šīs tiesību normas otrajam teikumam runa var būt tikai par “uzturēšanās atļaujām[, kas] nepiešķir uzturēšanās tiesības citās dalībvalstīs, kā paredzēts šīs direktīvas III nodaļā”.

- 42 Kā izriet tostarp no Direktīvas 2003/109 2. panta b) punkta, ko lasa kopā ar 14. panta 1. punktu, pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļauja principā tās saņēmējam dod tiesības ilgāk par trim mēnešiem uzturēties citu dalībvalstu teritorijās papildus tās dalībvalsts teritorijai, kas tam piešķirusi šo pastāvīgā iedzīvotāja statusu.
- 43 Tādējādi uzturēšanās atļauja, ko atbilstoši minētās direktīvas 13. pantam dalībvalsts izsniedz ģimenes loceklim šīs pašas direktīvas 2. panta e) punkta izpratnē, ar nosacījumiem, kas ir labvēlīgāki nekā Savienības tiesībās noteiktie, nekādi nav uzskatāma par pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļauju minētās direktīvas izpratnē.
- 44 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz otro jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2003/109 13. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā dalībvalstij nav ļauts ar labvēlīgākiem nosacījumiem nekā šajā direktīvā paredzētie piešķirt ģimenes loceklim šīs direktīvas 2. panta e) punkta izpratnē pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļauju.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 45 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

- 1) **Padomes 2003. gada 25. novembra Direktīvas 2003/109/EK par to trešo valstu pilsoņu statusu, kuri ir kādas dalībvalsts pastāvīgie iedzīvotāji, kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 11. maija Direktīvu 2011/51/ES, 4. panta 1. punkts un 7. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka personas, kas jau ir ieguvusi pastāvīgā iedzīvotāja statusu, ģimenes loceklis, kā tas definēts šīs direktīvas 2. panta e) punktā, nevar tikt atbrīvots no pienākuma izpildīt minētās direktīvas 4. panta 1. punktā paredzēto nosacījumu, atbilstoši kuram, lai iegūtu šādu statusu, trešās valsts pilsonim tieši pirms šā pieteikuma iesniegšanas ir likumīgi un nepārtraukti jānodzīvo attiecīgajā dalībvalstī pieci gadi;**
- 2) **Direktīvas 2003/109, kas grozīta ar Direktīvu 2011/51, 13. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā dalībvalstij nav ļauts ar labvēlīgākiem nosacījumiem nekā šajā direktīvā paredzētie piešķirt ģimenes loceklim šīs direktīvas 2. panta e) punkta izpratnē pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļauju.**

[Paraksti]